

«Όλοι μας μισούμε την αστυνομία»

Δυο λόγια με αφορμή μια εκδήλωση στην Κ17 *

Στις αρχές του περασμένου Μάη οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες του Antifa Lab, μέσα σε μια προεκλογική περιρρέουσα ατμόσφαιρα έκαναν μια φαινομενικά ανεπίκαιρη εκδήλωση με τον ιδιότυπο τίτλο «Όλοι μας μισούμε την αστυνομία – οι μπάτσοι, ο ρατσισμός, το έγκλημα κι εμείς». Και λέμε «φαινομενικά» για δύο λόγους: αφενός γιατί τα δεινά που βιώνουμε από τους λειτουργούς της δημόσιας τάξης πάνε πολύ πέρα και πολύ βαθύτερα από αυτό που συνήθως ονομάζεται «κρατική καταστολή», και έχουν άμεση σχέση με τον τρόπο που το ελληνικό κράτος διαχειρίζεται την κρίση του, τοποθετεί τον εαυτό του στον παγκόσμιο πόλεμο και υποτιμάει την εργασία (και τη ζωή) του προλεταριάτου.

Αφετέρου, γιατί είναι πολύ κομβικό για τα οργανωμένα εργατικά υποκείμενα να ορίζουν αυτόνομα τι είναι πολιτικά σημαντικό και να το προτεραιοποιούν στο λόγο και τη δράση τους, ανεξάρτητα από την ατζέντα της κεντρικής πολιτικής σκηνής.

Στις επόμενες γραμμές, λοιπόν, θα ασχοληθούμε κι εμείς με την αστυνομία, ακολουθώντας την επιχειρηματολογία των συντρόφων, αλλά και της οργανωμένης αυτονομίας γενικότερα. Θα δούμε, δηλαδή, τους μπάτσους όχι ως ένα σώμα προορισμένο να πολεμά το έγκλημα, αλλά να το οργανώνει και να το διαχειρίζεται. Και αντίστοιχα, θα αναγνωρίσουμε την αστυνομική βία όχι ως μια παρεκτροπή που χρήζει προοδευτικών- και γιατί όχι, αριστερών-μεταρρυθμίσεων στο σώμα, αλλά ως μια στιγμή της κρατικής διαχείρισης του ταξικού πάτου.

Για 20 ευρώ, σφαίρες στο ψαχνό...

Η δολοφονία του τσιγγάνου Κώστα Φραγκούλη από τους μπάτσους της ΔΙΑΣ στα Διαβατά της Θεσσαλονίκης τον Δεκέμβρη του 2022, όπως και αυτή του Νίκου Σαμπάνη στο Πέραμα ένα χρόνο νωρίτερα, υπήρξαν περιστατικά που συμπύκνωσαν πολλά παραπάνω από τα ρατσιστικά κίνητρα των ένστολων φονιάδων. Καταρχάς, αποτέλεσαν στιγμές κορύφωσης μιας βίας σταθερής και διαρκώς εντεινόμενης απέναντι στις κοινότητες των Ρομά τα τελευταία χρόνια¹. Να υπενθυμίσουμε, ενδεικτικά, ότι από την πρώτη στιγμή της υγειονομικής έκτακτης ανάγκης οι τσιγγάνικοι συνοικισμοί δέχθηκαν ασφυκτικό έλεγχο από τον ΕΟΔΥ και ένα σωρό αστυνομικά σώματα για να «πειστούν» ότι τώρα «μένουμε σπίτι». Από τη Νέα Σμύρνη Λάρισας μέχρι τη δυτική Αττική οι γειτονιές αυτές λειτούργησαν ουσιαστικά σαν case study για απαγορεύσεις και περιορισμούς κυκλοφορίας που σταδιακά μετατρέπονταν σε γενικό κανόνα. Έπρεπε οι γειτονιές τους να περικυκλωθούν από μπάτσους και ο τρόπος ζωής τους να λειοποιηθεί στα media, έπρεπε η πρόσβαση στην εργασία να περνάει μέσα από τεστ και checkpoints. Κι αν η εργασία βρισκόταν στα όρια της νομιμότητας, τότε τα πράγματα γίνονταν ακόμα πιο δύσκολα.

Ο αντιτσιγγάνικος ρατσισμός είναι κρατικά οργανωμένος και η милитарιστική διαχείριση που περιγράφεται παραπάνω είναι βασικό κομμάτι του. Το σπρώξιμο των Ρομά στον ταξικό πάτο είναι μια διαδικασία που κρατάει πολλές δεκαετίες πίσω και έχει μια βεντάλια μεθόδων διαχείρισης: βίαιες μετακινήσεις και μετεγκαταστάσεις, αποκλεισμοί πρόσβασης στο δημόσιο χώρο και γκετοποίηση,

θεσμική πρόσβαση μόνο στους μηχανισμούς που κρίνεται κάθε φορά αναγκαίο, αλλαγή εργασίας και του τρόπου αναπαραγωγής των κοινοτήτων. Σε πολλά σημεία, η αντιμετώπιση των Ρομά μοιάζει με αυτή των μεταναστών που ήρθαν στην Ελλάδα στις αρχές των 90's. Και στις δύο περιπτώσεις ο ρατσισμός, εκφρασμένος με όρους πολιτισμικής διαφοράς, αποτέλεσε μια διαδικασία υλικής υποτίμησης της εργασίας ενός μέρους του προλεταριάτου και ταυτόχρονα ένα τρόπο διαχωρισμού εντός της εργατικής τάξης. Το παλατζαρισμά τους μεταξύ νομιμότητας και παρανομίας παρείχε φτηνή (ή και τσάμπα) εργασία για τα ντόπια μικρά και μεγάλα αφεντικά, ενώ ένα κομμάτι τους σπρώχτηκε μεθοδικά σε αυτό που ονομάζεται οικονομία του εγκλήματος. Η τελευταία, μακριά από το να αποτελεί μια εξαίρεση στον κανόνα της νόμιμης οικονομίας, αποτελεί μάλλον συμπλήρωμά της, δηλαδή έναν άλλο τρόπο εκμετάλλευσης της εργασίας που δεν τηρεί τους κανόνες του τυπικού συντάγματος, παρόλο που οργανώνεται από το ίδιο το κράτος.

Αυτό που είθισται να λέμε οργανωμένο έγκλημα αποτελεί σημαντική παράμετρο μιας διαρκούς άγριας / πρωταρχικής συσσώρευσης, που συμβαίνει όλο και πιο έντονα στον 20ο και στον 21ο αιώνα². Ο Μαρξ, αναφερόμενος στην πρωταρχική συσσώρευση, έγραφε:

«Ως γνωστόν, στην πραγματική ιστορία τον κύριο ρόλο παίζουν η κατάκτηση, η υποδούλωση, η ληστεία μετά φόνου, εν ολίγοις η βία... Οι μέθοδοι της πρωταρχικής συσσώρευσης είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από ειδυλλιακές... Η λεγόμενη πρωταρχική συσσώρευση δεν είναι

MAY 2023

Απρίλιος 2020

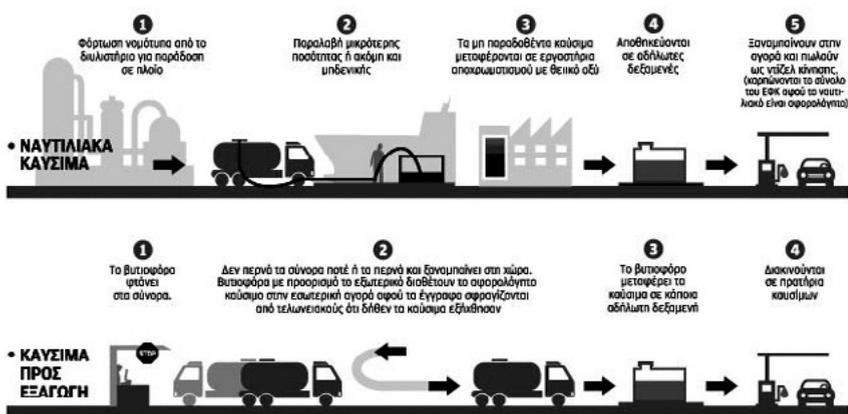

Οκτώβριος 2021

Δεκέμβριος 2022

Οι παράνομες διαδρομές

λοιπόν τίποτε άλλο από την ιστορική διαδικασία χωρισμού του παραγωγού από τα μέσα παραγωγής... Αυτό που άφησε εποχή στην ιστορία της πρωταρχικής συσσώρευσης είναι όλες οι ανατροπές που χρησιμεύουν ως μοχλός στην υπό διαμόρφωση κεφαλαιοκρατική τάξη. Προπάντων όμως οι στιγμές κατά τις οποίες μεγάλες ανθρώπινες μάζες αποκόπτονται ξαφνικά και βίαια από τα μέσα συντήρησής τους και εκσφενδονίζονται στην αγορά εργασίας ως αποκήρυκτοι προλετάριοι... τα άτομα που είχαν ξαφνικά εκσφενδονιστεί μακριά από τη συνηθισμένη τροχιά της ζωής τους ήταν αδύνατον να συνηθίσουν εξίσου ξαφνικά στην πειθαρχία της νέας κατάστασης. Μεταβλήθηκαν μαζικά σε επαίτες, ληστές, αλήτες, εν μέρει λόγω προδιάθεσης και στις περισσότερες περιπτώσεις λόγω της πίεσης των συνθηκών... Οι μέθοδοι αυτές στηρίζονται εν μέρει στην κτηνωδέστερη βία, για παράδειγμα στο αποικιακό σύστημα. Όλες, όμως, χρησιμοποιούν την κρατική εξουσία, τη συγκεντρωμένη κι οργανωμένη βία της κοινωνίας, για να προωθήσουν σαν σε θερμοκήπιο τη διαδικασία μετατροπής του φεουδαλικού στον κεφαλαιοκρατικό τρόπο παραγωγής και για να συντομεύσουν τις μεταβάσεις»³.

Η βία, οι διωγμοί, η εξαναγκαστική υποβολή σε νέες συνθήκες εργασίας και ζωής είναι μια σταθερά του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Πλέον, όχι για τη μετάβαση από κάποιο προκαπιταλιστικό στάδιο σε κάποιο νέο. Η σταθερά βρίσκεται στη βίαιη διάλυση κοινωνικών σχέσεων ώστε τα υποκείμενά τους να ενταχθούν με τους πιο άγριους όρους σε μια καπιταλιστική εκμετάλλευση της εργασίας τους, διαφορετική από την προηγούμενη. Μπορούμε, λοιπόν, να δούμε και από αυτή τη σκοπιά τους διωγμούς των τσιγγάνικων συνοικισμών εντός της επικράτειας τις περασμένες δεκαετίες, το σπρώξιμο τους στις παρυφές του αστικού ιστού, καθώς και το πώς έπρεπε να αφήσουν τις πρότερες δουλειές τους, όπως τα χωράφια και το λιαν εμπόριο, και να οδηγηθούν σε νέες. Μεταξύ αυτών και μορφές της άτυπης οικονομίας (παράνομο εμπόριο, ανακύκλωση κλπ).

Αντίστοιχη είναι και η διαδικασία που

υπέστησαν οι μετανάστες εργάτες μετά την πτώση του «ανατολικού μπλοκ» στα 90'ς και την «αποσταθεροποίηση» των χωρών της μέσης Ανατολής τα επόμενα χρόνια από τις πολεμικές επιχειρήσεις των δυτικών. Το καθεστώς παρανομοποίησής τους, οι επιχειρήσεις σκούπα και οι απελάσεις, ο εγκλεισμός στα στρατόπεδα και το άνοιγμά τους όποτε χρειαζόνταν εργατικά χέρια, ήταν οι βασικοί όροι για να υπάρχει ένα εργατικό δυναμικό διαθέσιμο, φτηνό και πειθαρχημένο, για τις ανάγκες και της τυπικής και της άτυπης οικονομίας. Αυτό το καθεστώς είχε εκφραστεί αρκετά εύγλωττα και κυνικά από τον επιχειρηματία και πολιτικό Στέφανο Μάνο πίσω στα 90'ς, δηλώνοντας πως «είμαι ενθουσιασμένος με τους Αλβανούς. Πρόκειται φυσικά για παράνομη εργασία αλλά αυτό αποτελεί προϋπόθεση για να μπορούν να προσφέρουν την εργασία τους σε χαμηλή τιμή...»⁴.

Έτσι, λοιπόν, το κράτος (και οι μπάτσοι ως τμήμα του) μπορεί να εμφανιστεί ταυτόχρονα ως «φύλακας της νομιμότητας και οργανωτής της παρανομίας, του εγκλήματος»⁵. Μεταξύ άλλων, αυτό σημαίνει ότι το κράτος είναι σε θέση να ορίζει τα όρια μεταξύ νομιμότητας και παρανομίας και να τα μετακινεί κατά το δοκούν. Δηλαδή να θέτει μια σειρά από καπιταλιστικούς κλάδους από τη μία ή την άλλη πλευρά του νόμου, και μια σειρά από εργασίες εντός τους να κινούνται στα ρευστά όρια μεταξύ νόμιμου και παράνομου. Σημαίνει, επίσης, ότι οι ίδιες προλεταριακές φυγούρες του ταξικού πάτου από τη μια θα σπρώχνονται αποκλειστικά σε μορφές της άτυπης οικονομίας (ακόμα κι αν δεν είναι παραδοσιακά «εγκληματικές») κι από την άλλη θα κυνηγιούνται ακόμα πιο εντατικά από τη δημόσια τάξη, για να παραμείνουν σ' αυτό το θολό θεσμικό πλαίσιο.

Καύσιμα και σφαίρες

Ο λόγος για τον οποίο οι μπάτσοι άρχισαν να καταδιώκουν τον Κ. Φραγκούλη εκείνο το βράδυ ήταν επειδή έβαλε 20 ευρώ βενζίνη και έφυγε χωρίς να πληρώσει από το πρατήριο. Παρότι δεν έχει πολύ μεγάλη σημασία, ας το αναφέρουμε: η εταιρία στην οποία ανήκει το συγκεκριμένο πρατήριο, μαζί με άλλα, στο παρελθόν έχει δεχτεί πρόστιμο

για πειραγμένες αντλίες καυσίμων⁶. Η ηλεκτρονική κλοπή στις αντλίες, μαζί με το νοθευμένο καύσιμο και το λαθρεμπόριο καυσίμου αποτελούν τις βασικές μορφές παράνομης κερδοφορίας που ασκούν οι πρατηριούχοι. Ίσως αυτό να εννοούσε και ο υπάλληλος του μαγαζιού, ο οποίος όταν ενημέρωσε την άμεση δράση για το απλήρωτο 20άρικο βενζίνης, είπε «μίλησα και με τον υπεύθυνο μου και μου είπε άστο μην το κάνεις. Άστο να φύγει δεν πειράζει τώρα, μην βρούμε τον μπελά μας...»⁷.

Η αλήθεια είναι ότι το τελευταίο διάστημα έχει πυκνώσει ο λόγος στον αστικό τύπο για το ζήτημα του λαθρεμπορίου και της νοθείας καυσίμων, ενώ τα πρατήρια φαίνεται να είναι βασικό μέσο άντλησης κέρδους, αλλά και ξεπλύματος, του εγχώριου μαφιόζικου κεφαλαίου. Κάμποσες εκατοντάδες φέρονται να είναι πανελλαδικώς τα πρατήρια που συμμετέχουν στα σχετικά κυκλώματα, και είναι πραγματικά απορίας άξιος ο τρόπος που γίνεται αυτός ο υπολογισμός. Κι αυτό γιατί ψάχνοντας σχετικά στο διαδίκτυο μπορεί κανείς να βρει τα ίδια ακριβώς πρατήρια ως αξιόπιστα με βάση συγκεκριμένες προδιαγραφές, και ταυτόχρονα να βρίσκονται σε άλλες επίσημες κρατικές λίστες με πρόστιμα για νοθευμένα καύσιμα. Σε κάθε περίπτωση, όμως, ξαναλέμε ότι και στην προκειμένη περίπτωση έχει μικρή σημασία ο βαθμός εμπλοκής του συγκεκριμένου πρατηρίου στην οικονομία του εγκλήματος, αν και το γεγονός ότι οι δολοφόνοι μπάτσοι αράζαν εκεί, μάλλον δηλώνει ότι η εμπλοκή αυτή είναι τουλάχιστον υπαρκτή.

Οι κομπίνες των βενζινάδικων, και ακόμα παραπέρα οι μικροκλοπές βενζίνης που παρουσιάζονται αυξημένες τελευταία⁸, αποτελούν μονάχα την απόληξη ενός κομβικού καπιταλιστικού κλάδου, τόσο διεθνώς όσο και εγχώρια, αυτού της ενέργειας. Κι αυτός με τη σειρά του δρα αλληλένδετα με άλλους, όπως πχ με τον κατασκευαστικό τομέα σε ό,τι έχει να κάνει με ανεμογεννήτριες κλπ, ή κυρίως με τον εφοπλιστικό τομέα που μας αφορά κι εδώ περισσότερο.

Οι Έλληνες εφοπλιστές κατέχουν περίπου το ¼ της παγκόσμιας μεταφοράς πετρελαίου και υδρογονοποιημένου φυσικού αερίου. Αυτό, πέρα από την επιχειρηματική τους ισχύ, προσδίδει και μια συγκεκριμένη γεωπολιτική λειτουργία στο ελληνικό κράτος ως συλλογικό εκφραστή τους. Διαμορφώνει, δηλαδή, τη στάση που κρατάει το ελληνικό κράτος μέσα στον παγκόσμιο εμπορικό πόλεμο – και όσο περνάει ο καιρός, πόλεμος «σκέτο». Παράλληλα, πρέπει να έχουμε κατά νου ότι το λαθρεμπόριο παντός είδους είναι μια σύμφυτη λειτουργία του εφοπλιστικού επιχειρείν. Και μπορεί να αφορά είτε τη μεταφορά παράνομων εμπορευμάτων (πχ ναρκωτικών), είτε αυτή αδήλωτων άλλα κατά τ' άλλα νόμιμων εμπορευμάτων (όπως τα καύσιμα).

Τα κέρδη του λαθρεμπορίου καυσίμων τον περασμένο χρόνο παρουσίασαν αύξηση 80% και τα συνολικά κέρδη των δικτύων διακίνησης φτάνουν ίσως και πάνω από 400 εκατομμύρια ευρώ⁹. Η δι-άρθρωση των δικτύων αυτών μπορεί να ξεκινά από τις ναυτιλιακές εταιρίες τα πλοία των οποίων μεταφέρουν τα καύσιμα, ενδιάμεσες εταιρίες που

φαίνονται ότι ναυλώνουν το πλοίο, λιμενικούς και τελωνειακούς, πρατήρια καυσίμων που πολλές φορές ανήκουν στους ίδιους τους εφοπλιστές, ιδιοκτήτες αποθηκών στην περιφέρεια του αστικού ιστού, εταιρίες μεταφοράς που κουβαλάνε τα καύσιμα ή τους διαλύτες για νόθευση, και φυσικά την ίδια την αστυνομία. Μιλάμε, δηλαδή, για ένα μεγάλο κύκλο εργασιών στον οποίο εμπλέκονται – σε μικρό ή μεγάλο βαθμό – χιλιάδες εργάτες. Κι αν στη νόμιμη οικονομία υπάρχουν κάποιες συγκεκριμένες μορφές επίλυσης εργατικών διαφορών (πχ το ΣΕΠΕ), στην μαύρη οικονομία οι μέθοδοι αυτοί διαφέρουν και συχνά περιέχουν και σφαίρες. Το ίδιο ισχύει και για όσους προσπαθούν να βάλουν χέρι σ' αυτές τις δουλειές.

Ο ρόλος της αστυνομίας σε δίκτυα όπως αυτό που περιγράφεται παραπάνω είναι κεντρικός. Τα διάφορα «παρα-αστυνομικά κυκλώματα» που εξαρθρώνονται κατά καιρούς δεν αποτελούν εξαίρεση σε κάποιον κανόνα εύρυθμης αστυνομικής λειτουργίας. Αν μια από τις λειτουργίες του κράτους είναι η διαμόρφωση των συνθηκών του ανταγωνισμού μεταξύ των επιμέρους κεφαλαίων, τότε ένας από τους ρόλους της αστυνομίας είναι η εξασφάλιση αυτών των ισορροπιών και στο πεδίο της νομιμότητας και σ' αυτό της παρανομίας. Πχ. για κάθε «πετυχημένη» επιχείρηση της δίωξης ναρκωτικών υπάρχουν πολλαπλάσια ναρκωτικά που κυκλοφορούν κανονικά και με κάλυψη. Για κάθε πρατήριο που πιάνεται με νοθευμένα καύσιμα, υπάρχουν δεκάδες άλλα στα οποία δεν έγιναν έλεγχοι, ή έγιναν και «όλα ήταν κανονικά». Το σώμα εκβιαστών είναι αυτό που ρυθμίζει ποιοι θα τα παίρνουν και από πού και οι αστυνομικοί διοικητές είναι αυτοί που οργανώνουν τον τρόπο και τη συχνότητα των ελέγχων. Κι αν ένας παράνομος κύκλος εργασιών (πχ πιάτσα ναρκωτικών) δημιουργεί προβλήματα στη λειτουργία ενός άλλου κλάδου (πχ εμπορική ανάπτυξη και εξευγενισμός) τότε οι μπάτσοι αναλαμβάνουν την αυτούσια μεταφορά των ενοχλητικών εργασιών εκεί που μπορούν να ασκηθούν υπό έλεγχο και χωρίς να ενοχλούν. Και ούτω καθεξής.

Θέλοντας να βάλουμε μια άνω τελεία, να πούμε μόνο ότι υπάρχει ένα νήμα, άλλοτε ολοφάνερο και άλλοτε λιγότερο διακριτό, που συνδέει την εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους και τα πετρελαιοφόρα με τη δημόσια τάξη στις γειτονιές των μητροπόλεων και τις σφαίρες στα πιο υποτιμημένα τμήματα της εργατικής τάξης. Και όταν θέλουμε να μιλάμε για τους μπάτσους και το ρόλο που παίζουν, θα πρέπει να έχουμε πάντα κατά νου την παραπάνω εικόνα, η οποία οφείλει να εμπλουτίζεται και από άλλες πλευρές της μπάτσικης διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης.

Δημόσιος χώρος και δημόσια τάξη

Πρόσφατα, κάποιιοι Αμερικανοί liberals φάνηκαν ενθουσιασμένοι με την είδηση ότι στο Brownsville της Νέας Υόρκης τα μέλη της οργάνωσης «Brownsville in Violence out» που δραστηριοποιείται «ενάντια στην οπλοκατοχή και τη συμμορική βία», συνεργάστηκαν με το τοπικό αστυνομικό τμήμα και για 5 μέρες απαντούσαν στις κλήσεις στο 911. Παράλληλα, είχαν εμφανή

προυσία στους δρόμους της πόλης, παρέμβαιναν σε «μικρές επικινδυνότητες» περιστατικά, χωρίς να έχουν προφανώς δικαίωμα να συλλαμβάνουν – υπήρχαν μπάτσοι παραδίπλα που επιτηρούσαν την όλη διαδικασία και θα αναλάμβαναν δράση αν χρειαζόταν¹⁰.

Αυτό που έχει ενδιαφέρον με αυτό το σκηνικό είναι ότι εμφανίζεται ως μια πρακτική που διεκδικεί ως παράδοση το Black Lives Matter και τις μαζικές δράσεις που έλαβαν χώρα μετά τη δολοφονία του George Floyd, παρότι επικεντρώνεται στη «βία στις γειτονιές» και όχι στην αστυνομική βία. Είναι γεγονός ότι την τελευταία δεκαετία, στα κινήματα της άλλης όχθης του Ατλαντικού, δίπλα από το κλασικό αφορισμό «fuck the police», έκαναν την εμφάνισή τους και αιτήματα τύπου «defund the police» ή «film the police». Και φαίνεται ότι τέτοιες πρακτικές σαν την παραπάνω, που κοιτάνε στην «συμμετοχή του πολίτη στην καταπολέμηση του εγκλήματος», ακόμα και αν δικαιολογούνται ως μορφή ελέγχου της αστυνομικής αυθαιρεσίας, αποτυπώνονται εύγλωττα στα νέα αυτά συνθήματα που ζητάνε μια «άλλη» αστυνομία. Όμως, να θυμίσουμε ότι η ιδέα πως οι μικρές σημασίας παραβατικές συμπεριφορές οδηγούν στην έξαρση της μεγάλης εγκληματικότητας προέρχεται από τα σπάργανα της θεωρίας της μηδενικής ανοχής¹¹ που αποτέλεσε το ιδεολογικό περίβλημα της αστυνομικής κατάληψης των αμερικάνικων μητροπόλεων – μαζί με τον λεγόμενο «war on drugs». Και αντίστοιχα η αυτο-αστυνόμηση των κοινοτήτων στο παρελθόν δεν ήταν τίποτα άλλο από την κρατική οργάνωση των φίλων της αστυνομίας που λειτουργεί ως μακρύ της χέρι στις γειτονιές. Από έναν τέτοιο μέλος του αμερικάνικου neighborhood watch έπεσε νεκρός – ως ύποπτος – ο 17χρονος Trayvon Martin πριν μια δεκαετία, ενώ από τις διαμαρτυρίες για τη δολοφονία του γεννήθηκε το Black Lives Matter.

Αυτές οι μεταρρυθμιστικές (της αστυνομίας) φωνές δεν είναι ξένες και στα μέρη μας. Η ντόπια αριστερά και διάφορες δυνάμεις του πολιτικού ρεαλισμού και της υπευθυνότητας έχουν εμφανίσει διάφορα τέτοια αιτήματα στο παρελθόν. Για

κάθε αστυνομική δολοφονία ζητάνε καλύτερα σταθμισμένα ψυχολογικά τεστ ή βελτίωση της εκπαίδευσης στην ΕΛΑΣ. Κάθε φορά που μπάτσος πιάνεται να παρανομεί, ζητάνε και αυστηροποίηση των κριτηρίων πρόσληψης στο σώμα. Για κάθε χτυπημένο διαδηλωτή ζητάνε και αφοπλισμό των ΜΑΤ. Για κάθε κοινωνική ομάδα που τρώει βία με το τσουβάλι, κι από ένα νέο αστυνομικό σώμα που θα την προστατεύει. Κάθε ρητορική για εκμοντερνισμό και εκδημοκρατισμό της ελληνικής αστυνομίας δεν στοχεύει πουθενά αλλού παρά στην ανανέωση όλων των πρακτικών ελέγχου και πειθάρχησης που ασκούν οι μπάτσοι πάνω στην εργατική τάξη.

Γνωρίζουμε καλά ότι το αντιμπάτσικο μίσος βρίσκεται παντού εκεί έξω. Βρίσκεται στο δρόμο και στις πλατείες, στα γήπεδα και στα σχολεία, σε συναυλίες και στους τοίχους της πόλης. Και έχει το χαρακτηριστικό να μην αποτελεί «πολιτική θέση» αλλά καλά βιωμένη εμπειρία για πολλές προλεταριακές φιγούρες, και που αναπαράγεται και ανατροφοδοτείται από την ίδια την εφαρμογή της δημόσιας τάξης. Γι' αυτό κι όσα γράφονται παραπάνω, δεν αποτελούν «υποδείξεις», αλλά έναν από τους τρόπους που οφείλουμε να υπερασπιστούμε και να εξοπλίσουμε το μίσος αυτό από τις χίλες όψεις της κρατικής διαμεσολάβησής του.

1. Βλέπε σχετικά: «Δεκαέξι χρόνων νεκρός», Traverso τεύχος 12 και «Οι κοινότητες Ρομά μέσα στην υγειονομική έκτακτη ανάγκη» Traverso τεύχος 8.
2. Sarajeno, *Τετράδια για εργατική χρήση*, νο2, Η κρατικοποίηση του εγκλήματος, 2017, σελ.7.
3. Καρλ Μαρξ, *Το κεφάλαιο*, τόμος πρώτος, εκδόσεις ΚΨΜ, σελ. 671 – 705.
4. Αναφέρεται στο Antifa Lab, *Όλοι μας μισούμε την αστυνομία – οι μπάτσοι, ο ρατσισμός, το έγκλημα κι εμείς*, Μάιος 2023, σελ. 9.
5. Sarajeno, ό.π., σελ.11.
6. Βλέπε Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας, Μητροπολιτική Ενότητα Θεσσαλονίκης, Περίληψη επιβολής προστίμου του Ν.4177/2013 (8/9/2017).
7. thessaliatv.gr, *Αποκάλυψη: Ο ιδιοκτήτης του βενζινάδικου ζήτησε από την ΕΛ.ΑΣ. να μην καταδιώξουν τον 16χρονο*, 8/12/2022.
8. Antifa Lab, ό.π., σελ.15.
9. Βασίλης Λαμπρόπουλος, *Λαθρεμπόριο καυσίμων: Ο πόλεμος και οι μεθοδεύσεις*, Οικονομικός ταχυδρόμος, 8/7/2022.
10. Maria Cramer, *What Happened When a Brooklyn Neighborhood Policed Itself for Five Days*, New York Times, 4/6/2023.
11. Περισσότερα περί «μηδενικής ανοχής» στο *Από τη μηδενική πολιτική στη μηδενική ανοχή*, Συλλογικό, Λέσχη κατασκόπων του 21ου αιώνα, 2003.

* Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στις 10/05/2023 και η ομώνυμη μπροσούρα κυκλοφορεί σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και επιλεγμένα βιβλιοπωλεία.

